

Vadadi Adrienn

MIKI MAJOM VARÁZSOL

Bogdán Viki rajzaival

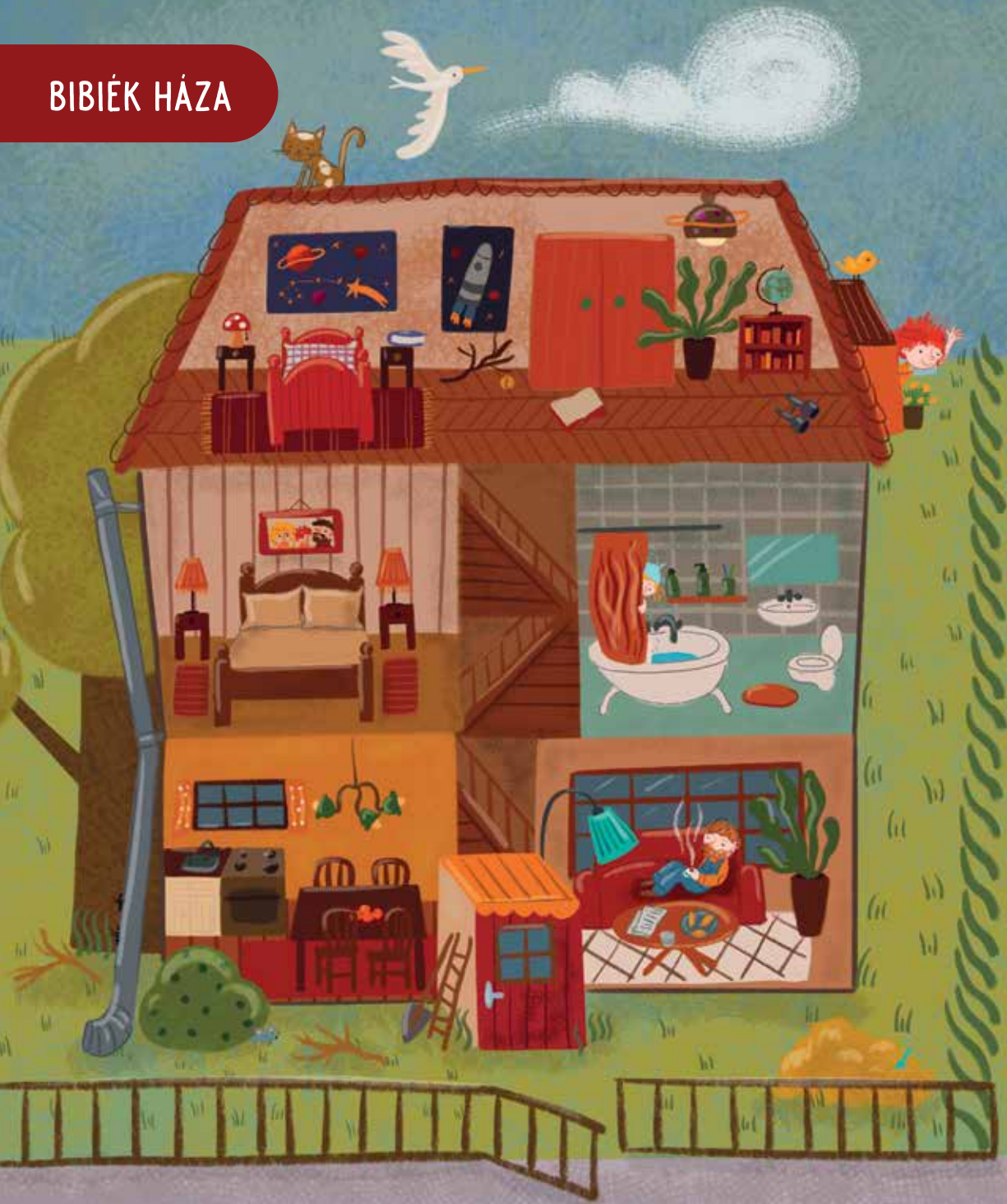

Pogony

MIKI MAJOM
ŰRHAJÓJA

BIBIÉK HÁZA

BORZIÉK HÁZA

MADARAS BÁCSI

Miki majom a kis űrhajójában éldegélt. Az űrhajóban volt egy irányítópult, rajta egy piros gomb. Azt kellett megnyomni, és a kart felhúzni, ha Miki majom meg akart kerülni egy csillagot. Az űrhajóban volt egy kosár is, Miki majom abban tartotta a dolgait. A takaróját, a fogkefét, a bögrét, a szupererős zseblámpáját, a zsebrádiót, a ragtapaszt, a családi fotóalbumot, egy doboz fagyit, a gombfestéket meg az ecsetet. Miki majom folyton utazott, mert rettentő sok dolga volt, meg kellett mentenie a világot! Ha hívták, csak kinézett a kis kerek ablakon, és felkiáltott: – Munyimunyi! – mert Miki majom így szokott kiáltani, és már fordult is az űrhajó, ereszkedett, míg meg nem érkezett – ma éppen Bibi és Borzi kertje fölé.

Bibi és Borzi szomszédok. Bibi lány, vörös hajú, szeret biciklizni, fára mászni, mindent megkóstolni, még a homokot is! Borzi meg fiú, csupa kóc, mert tekergeti a haját, amikor gondolkodik, és azt sokat szokott.

Borzi egyik nap lekváros kenyeret akart enni. De elfogyott otthon a kenyér, hát elszaladt a sarki boltba. Hazafelé, az utca végében meglátta, hogy a kerekesszékes bácsi kint ül a kertjében, és füttyöreszik a madarakkal. Borzi megállt a kerítésnél, és hallgatta. Trillázott a bácsi, a cinke pedig visszacsicssergett rá.

– Fifű-fifű! Fifű-fifű! – Így felelgettek egymásnak.

Aztán valahol felzúgott egy porszívó, és a cinke elrepült. A bácsi szomorúan nézett utána, de hiába, a kismadár nem tért vissza. Borzi beletúrt a loboncába, és tekergetni kezdte a fűrtjeit. Addig-addig tekergette, míg eszébe nem jutott valami. Akkor aztán ugrott egy nagyot, és elszaladt Bibihez.

– Gyere, segíts a bácsit eltolni!

Bibi megállította a hulahoppkarikát a derekán, és szaladt Borzi után, egészen a bácsi kapujáig.

– Zárva van – billegtette Borzi a kilincset.

– Belül van a retesz! – kiáltotta Bibi, és már fel is húzta magát a kerítésen.

Egy pillanat alatt leugrott a másik oldalon, elhúzta a zárat, hogy Borzi is bejusson. A bácsi a cseresznyefa alatt ücsörgött.

– Mutatunk egy jót! – lepték meg a gyerekek, és belekapaszkodtak a kerekesszékbe, hogy elvigyék valahová. De a kerekesszék úgy nyeklett-nyaklott, hogy meg sem bírták mozdítani!

A felhők között kibukkant Miki majom úrhajója. Miki majom kinézett a kis kerek ablakon, és meglátta a küszködő társaságot.

Kiitta a kakaóját, a farkába törölte a száját, a kosárkához ugrott, és kiszórt mindent, ami csak benne volt. A kerek tükröt, a banánt, a mesekönyvet, a fogkefét. Csak egy ragtapaszt hagyott benne.

– Munyimunyi! – intett, és kinyitotta az ablakot.

A csörlővel eresztteni kezdte lefelé a kosárkát. A kosárkában egy ragtapasz volt. A gyerekek értetlenül néztek fel Miki majomra, nem tudták, mit akar a ragtapasszal.

– Munyimunyi! Munyimunyi! – hajtogatta Miki majom, míg el nem magyarázta a dolgot.

Akkor Bibi lehúzta a papírt a ragtapasz hátuljáról, Borzi a ragacsos felével a bácsi lábára nyomta, a bácsi pedig kinyújtóztatta a lábát, és hopp!, könnyedén talpra állt!

A gyerekek nagyot nevettek Miki majomra, aztán közrefogták a bácsit, és eltáncoltak vele a tóig. Volt ott mindenféle madár! A vízen hattyúk, vadkacsák, a bokrok közt verebek, cinkék, galambok, a levegőben sirályok! A bácsi szebbnél szebb trillákat énekelt nekik. „Fi-fű, fifű!”, „fityfiritty!”, „fityifütyfitty!”. Borzi kettétörte a kenyerét, és amíg a bácsi a madarakkal beszélgetett, Bibivel kis galacsinokat gyúrtak belőle. Egyet ők, egyet a madarak kaptak be. Miki majom pedig becsukta a kis kerek ablakot, és elrepült, mert máshol is meg kellett mentenie a világot.

